

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Cælum incorruptionis, terram corruptionis esse sedem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

oportuisse constitui; ex qua ei materia corpus attribuent? Fragilia sunt omnia, qua videri, ac tangi possunt. Superest ut aliquid ex caelo petant; quoniam in terra nihil est, quod non sit infirmum. Cum ergo homo sic formandus esset a Deo, ut mortalis esset aliquando; res ipsa exigebat, ut terreno & fragili corpore fingeretur. Necessesse est igitur, ut mortem recipiat, quando libet; quoniam corporalis est: corpus enim, quodlibet solubile atq; mortale est. Stultissimi ergo sunt, qui de morte immatura queruntur; quoniam natura condicio locum illi facit. Ita consequens erit, ut morbis quoq; subiectus sit, neq; enim patitur natura, ut abesse possit infirmitas ab eo corpore, quod idcirco non solidum, firmumq; natum est, ut aliquando soluendum sit. Sed putamus fieri posse, quemadmodum volunt, ut homo non in ea condicione nascatur, qua morbo mortis subiectus sit, nisi peracto aetatis suae spatio, ad ultimam processerit senectutem. Non igitur vident si ita sit constitutum quid sequatur; hominem utiq; certo tempore mori nullo modo posse: sed si prohiberi ab altero vultu potest, mori poterit. res igitur exigat, ut homini, qui ante certum diem mori non potest, ciborum alimentis, quia subtrahi possunt, opus non sit: si opus cibo non erit, iam non homo ille sed Deus fiat. Ergo (ut superius dixi) qui de fragilitate hominis queruntur, id potissimum queruntur, quod non immortales & sempiterni sint nati. Homo, nisi senex, mori non debet. Nempe ideo non debet, quia Deus non est. Atqui mortalitas non potest cum immortalitate coniungi: si enim mortalis est in senectute, immortalis in adolescentia esse non potest; nec est ab eo condicio mortis aliena, qui quandoq; moriturus est; nec vlla immortalitas est, cui sit terminus constitutus. Ita fit, ut & immortalitas exclusa in perpetuum, & ad tempus recepta mortalitas, hominem constituat in ea condicione, ut sit in qualibet aetate mortalis. Quadrat igitur necessitas undiq; nec debuisse aliter fieri, nec fas fuisse.

III.

Duas sedes condidit Deus, cum Mundum fabricaret, caelum & terram. Caelo tamquam domicilio nobiliori incolas dedit corruptionis expertes: in terra posuit homines, qui sunt ex terra, quiq; genus suam, sicut & cetera animalia, per generationem propagarent. Ut ergo locus successoribus fieret, necesse erat tolli antecessores, ne terrarum angustiae nimium implerentur. Hinc naturae providentia exigit, ut omnia, quae sub caelo generantur, vicissim subiant corruptioni. Quod non necesse est in Angelis, qui
quia

quia non generantur, etiam non corrumpuntur, nec multiplicantur, sed immortales perseverant. Hoc est, quod legamus: *Domini sapientia fundavit terram, stabilivit calos prudentia.* Ita enim sunt stabiliti, ut neque morbus, nec mors illuc intrare possit. Terra autem ita fundata est, ut, qui in ea degunt, non in ea, sed in cælo sperent immortalitatem. Monuit hoc Ecclesiastes, cum dixit: *Omnia tempus habent, & suis spatijs transeunt uniuersa sub calo. Tempus nascendi, & tempus moriendi. Tempus plantandi, & tempus euellendi, quod plantatum est. Tempus occidendi, & tempus sanandi.* Si quis profunditatem sensus verborum istorum introspexerit, ait Nyssenus, inuenies in ys esse comprehensum multum Philosophie tam contemplatiua, quam eius, que consulit ea, que sunt uilia. Quænam autem illa? Cum sint res omnes in fluxu, & nostra excurrant negotia, nequit in his statui felicitas, non debet illa reformidari, haud semper duratura miseria, inquit Hugo Victorinus, neq; murmurare aduersus diuinam providentiam ullum oportet qui statura singulis spatia definiuit, & in naturalibus, & in humanis, tum prosperis, tum aduersis, quod Iob vidit & sapienter approbavit, non minus mala suscipiens de manu Dei, quando is illa esse voluit, quam bona. Facuus est, qui quærit æternitatem in tempore, aut beatitudinem, quæ constans est, ac sempiterna, in perpetuò fluentibus rebus, ut qui messem in hieme, aut piscem in aëre quærit. *Tempus hoc,* ait Bernardus, *animabus, non corporibus est assignatum, dies salutis utiq; non voluptatis.*

Itaque tempus ipsum, cuius durationi subsunt uniuersa sub cælo, propter varias durationes, quas ea mensura dimetitur, nos admonet nostræ vanitatis. Philosophicè enim tempus duratio est cum fluxu continuato. Ut ergo cæli motus durando perit; & pereundo durat; ita nostra vita, instar aquæ dilabitur, nec aliter manet nisi transeundo, sicut cæli motus, à quo vita nostra pender. Hinc semper cælum mouetur, ne nos ipsos immobiles existimemus; sed alios velut stellas, oriri, alios occidere cogitemus. Et Venetus scribit, septem esse fontes supermundanos, pertinentes ad primam causam, totidemque cælestes, nempe Planetas, quibus Deus res naturales moderatur. Qui ipsi Planetæ ostendunt, vitam nostram vagam incertamque esse. Et experimur vim illo-

Prou. 3. 19.

Ecclef. 3. 1.

S. Gregor.
Nyssen hom.
6. in Ecclef.
Hugo de Viã.
in c. 3. Ecclef.

Iob. 2. 20.

S. Bernard.
serm. in id.
Ecce nos reli-
quim⁹ omnia

IV.

Venet. Pro-
blem. script.
Tom. 5. lect. 1.
problem. 129.

rum,